

STANOVISKO VLÁDY

**k návrhu poslanců Romana Kubíčka, Lukáše Černožského, Ivany Nevludové,
Vojtěcha Munzara, Vladimíra Koníčka a dalších na vydání zákona, kterým se mění
zákon č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu,
ve znění pozdějších předpisů
(sněmovní tisk č. 236)**

Vláda na své schůzi dne 31. července 2018 projednala a posoudila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů, a zaujala k němu **nesouhlasné stanovisko**, a to zejména z následujících důvodů:

1. Vláda respektuje zásadu stejné odměny za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty. Tato zásada je vtělena do stávajícího platového systému pro odměňování zaměstnanců ve veřejných službách a správě, tvořeného soustavou zákonných a podzákonných právních norem, které reflektují diverzitu činností vykonávaných zaměstnanci zaměstnanými ve veřejné správě a službách. Tento komplexní platový systém zohledňuje s ohledem na obecné požadavky zákoníku práce různou míru složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, posuzované podle vzdělání, praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, a též podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce.
2. Předkládaný návrh vychází z přesvědčení, že zaměstnanci Nejvyššího kontrolního úřadu, kteří v současné době pobírají plat podle zákoníku práce a nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, jsou s ohledem na rozdílně stanovené tarifní složky platu nedůvodně znevýhodněni oproti zaměstnancům vykonávajícím státní službu podle zákona o státní službě, jejichž plat je upraven nařízením vlády o platových poměrech státních zaměstnanců. K tomu vláda uvádí, že předkladatelé nijak nezohlednili zásadně vyšší míru povinností a omezení zaměstnanců vykonávajících státní službu ve srovnání s rozsahem povinností a omezení zaměstnanců upravených toliko zákoníkem práce. Již s ohledem na uvedené se závěry o diskriminačním přístupu v odměňování zaměstnanců Nejvyššího kontrolního úřadu jeví jako nepřiléhavé.

3. K tvrzení předkladatelů, že většina zaměstnanců Nejvyššího kontrolního úřadu vykonává kontrolu činnosti státních úředníků, a je tedy více než zřejmé, že požadovaná odbornost zaměstnanců Nejvyššího kontrolního úřadu musí být minimálně stejná jako u státních úředníků, je třeba poukázat na skutečnost, že nároky kladené na povolání kontrolora (práci ve správě organizace), resp. náplň jeho činnosti a tomu odpovídající zařazení do 7. až 14. platové třídy jsou upraveny specificky v nařízení vlády o katalogu prací ve veřejných službách a správě, a to napříč veřejnou správou. Náročnost specifické kontrolní činnosti je potom promítnuta do zařazení zaměstnance do platové třídy. K tomu vláda připomíná, že většina kontrolních pracovníků Nejvyššího kontrolního úřadu je s ohledem na specifika jimi vykonávané kontrolní činnosti zařazena do 13. platové třídy, tedy druhé nejvyšší možné.
4. Z hlediska integrity stávajícího platového systému pro odměňování zaměstnanců ve veřejných službách a správě považuje vláda předložený návrh řešící toliko platové poměry zaměstnanců Nejvyššího kontrolního úřadu za nesystémový a potenciálně zakládající nerovnost v odměňování srovnatelných činností ve veřejných službách a správě. Případné parametrické úpravy systému odměňování zaměstnanců ve veřejných službách a správě by měly vycházet ze srovnání náročnosti práce vykonávané zaměstnanci napříč veřejnými službami a správou, přičemž ohledně posouzení rozsahu takového úkolu vláda poukazuje na výčet obsažený v ustanovení § 303 zákoníku práce.
5. K legislativně technickému zpracování návrhu vláda uvádí, že věta druhá navrhovaného přechodného stanovení je s ohledem na navrhované znění § 46 odst. 2 zákona zbytečná a je možno ji vypustit. Naopak se vláda domnívá, že v přechodném ustanovení chybí určení termínu, dokdy by měl být Platový řád vydán.